

історичної, соціальної та культурної спільності у представників українського етносу.

Сукупність архетипів українського етносу – це «модель світу», характерна особливість бачення навколишнього простору й місця в ньому українців. Це схематизоване, культурно зумовлене сприйняття навколишньої реальності. Етнічні архетипи спрощують сприйняття навколишнього світу для представників конкретного етносу, водночас вони допомагають етносу зберігати ідентичність, поширюватися і розвиватися в часі та просторі.

Українська самоідентичність формувалася під впливом низки культурно-історичних архетипів, які зазнавали суттєвих змін. Серед основних макробіфуркаційних періодів, під дією яких трансформувалися етнонаціональні архетипи українців, відмітимо період Київської Русі, період Реформації (XIV–XVI ст.), гетьмансько-козацьку добу та існування Запорозької Січі, період феодально-кріпосницької системи, кінець XIX ст. – початок XX ст., що характеризується активною діяльністю творчої інтелігенції (письменників, художників, музикантів, які у своїх творах сформували низку культурних і політичних архетипів), період радянських часів, період незалежності України.

Отже, варто зазначити, що повернення до архетипу зумовлює упорядкування етносу й повернення до саморозуміння та самоприйняття на мікро- та макрорівнях, виступаючи чинником безпечної взаємодії з іншими етносами без втрати унікальності, єдиності та автентичності. Наслідування архетипів свого етносу є провідною детермінантою його розвитку, особливо в ситуаціях невизначеності, нестабільності й тотальної тенденції глобалізму.

Разіна О.
НТУ «ХП»

ПРОБЛЕМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ПРАВОВОГО СТАТУСУ ДЕРЖАВНИХ СЛУЖБОВЦІВ

Соціальні зміни в українському суспільстві, перехід до ринкової економіки, інформатизація, неминучі процеси глобалізації, а також, звичайно, наміри України щодо вступу до європейської спільноти зумовлюють сьогодні нові вимоги до формування апарату державних службовців. На шляху розбудови нашою державою власних владних інституцій надзвичайно важливо приділити особливу увагу саме діяльності державних службовців, робота яких має бути спрямована на

здійснення радикальних суспільних перетворень демократичної, правової, соціально орієнтованої держави. У зазначених умовах актуальність питання щодо злагодженого функціонування системи державних службовців, а також визначення їх правового статусу є очевидною. Тому мета статті – дослідити чинний нині правовий статус держслужбовців, що його визначає закон України, а також виявити проблеми кадрового забезпечення служби державних органів і можливі шляхи його вдосконалення.

Правовий статус будь-якої особи – це загальна й комплексна правова категорія, яка містить всі грані й аспекти закріпленого в праві статусу особи, його соціально-юридичні ознаки. Правовий статус державних службовців заслуговує на особливу увагу, адже це особливий вид спеціально визначених і гарантованих державою норм, що характеризують місце державного службовця в суспільстві. Сучасні державні службовці повинні володіти знаннями та практичними навичками організації виконання рішень, координації діяльності різних юридичних і фізичних осіб, які відповідають за реалізацію окремих елементів державних рішень тощо.

Обов'язки посадовців визначають сутність їхньої службової діяльності, права спрямовано на забезпечення належних умов праці, а обмеження вказують на межі необхідної службової поведінки. Зазначено складові елементи правового статусу державних службовців закріплено в законодавстві України та потребують подальших досліджень і врегулювань відповідно до вимог демократичного суспільства.

Рева Д.
НТУ «ХП»

ПРОБЛЕМИ СВІТОГЛЯДУ І ВІРОСПОВІДАННЯ В УКРАЇНІ

Як свідчить історія розвитку людства, релігія упродовж багатьох тисячоліть істотно впливає на розвиток прав і свобод людини, держави і правових систем, на формування політичної, правової та релігійної культури населення. Процес формування релігійних вірувань відбувався як за національною ознакою, так і під впливом таких світових релігій, як буддизм, християнство, іслам та ін., поширених у багатьох країнах, зокрема на території України. Усе це викликало необхідність створення відповідних умов щодо правового регулювання та забезпечення прав і